

'De geheimen van Mystic Hill'

Winnaar Er Was Eens mbo 2019 Nardos Abbai

Hoofdstuk 1: Een nieuw begin

Woensdag 13 oktober was de dag dat mijn leven op zijn kop werd gezet. Na die avond was het nergens meer veilig. Thuis niet, nergens niet.

Het is nu al maanden verder, in een nieuw dorp, op een nieuwe school en onder een nieuwe naam. Ik ben van Naomi Herolds naar Camilla Lodewijk veranderd. Samen met mijn tante Zelda ben ik gevlucht naar het stille maar mysterieuze Mystic Hill. Ik probeer alles te vergeten over mijn vorige leven, de vrienden en familieleden die ik had en moest verlaten zonder gedag te zeggen. Zelfs mijn beste vriendin Elizabeth. Eliza kende ik al vanaf de basisschool. Zij was een durfal en ik het tegenovergestelde, een muurbloempje.

Ik werd wakker door een luid ringend geluid. Iets wat ik een lange tijd niet meer heb gehoord, mijn wekker. Vandaag is mijn eerste schooldag bij New Salem High. Vooraf heb ik wat onderzoek gedaan. De legende gaat dat drie heksen naar die school zijn gegaan, de directeur ontmaskerde hen en ze werden verbrand tijdens de beruchte Salem Witch Trials. De drie vervloekten de school en alle leerlingen. Dit is moeilijk te geloven, het is tenslotte maar een legende...

Na twee weken in Mystic Hill ben ik nog steeds niet gewend geraakt aan de koude herfstwind van Salem. Mystic Hill ziet er ongeveer uit als Rotterdam in de jaren zeventig/tachtig. Van de kleding die de dorpsbewoners dragen tot de auto's en gebouwen. Gelukkig is het dorpje niet zo groot en ligt alles dichtbij elkaar.

Hoofdstuk 2: Nieuwe vrienden

In de drukke schoolgangen probeer ik alle starende blikken te negeren. Het liefst wil ik thuis zijn, in mijn warme bed. Helaas heb ik dat privilege nu niet.

Toen ik probeerde het lokaal van mijn eerste les te vinden, hoorde ik iemand luid mijn naam roepen. Met grote ogen draaide ik me om en ik stond tegenover een meisje. Helemaal in het zwart gekleed met kort donker haar en zwarte oog-make-up. 'Uh, sorry maar hoe weet jij hoe ik heet?' vroeg ik verbaasd. Het onbekende meisje antwoordde: 'O, ik stel me even voor. Ik heet Lola, Lola Spellman. Ik ben je klasgenoot en je tourguide voor vandaag.' Ik bekeek haar van top tot teen en ze droeg een korte trui, wijde broek met kettingen omheen. Ze zag er wat intimiderend uit door haar hoge Dr. Martens platforms. Voor de rest zag ze er heel aardig uit. Misschien heb ik nu al een nieuwe vriend gemaakt.

Tijdens de tour vertelde Lola me de nieuwste roddels over de populaire studenten die hier ook wel de 'Jocks' worden genoemd. De meeste roddels gingen over Blake Hunter, de 'koning' van New Salem High en zijn vriendin Serena van der Built.

Terwijl we over het grasveld lopen, voel ik de ogen van iemand over me heen kruipen. Zoekend naar de engerd die naar mij bleef staren, ontmoeten mijn ogen de blik van de enige echte Blake Hunter. 'Naar wie loop je zo te staren?' vroeg Lola. 'Naar niemand,' zei ik snel. 'Je blik zag er wel intens uit,' opperde Lola. 'Oké, ik vertel het je wel. Ik voelde dat iemand naar ons zat te staren en ik zocht naar wie het was.' 'En... wie was het?' vroeg Lola nieuwsgierig. 'Blake Hunter,' antwoordde ik met een zachte stem. 'Blake wie?! Camilla, met Blake communiceren vraagt om problemen. Misschien drong het niet tot je door wat ik allemaal over hem had verteld, maar ik zeg het nog eens. Blake en zijn familie zijn gevaarlijk. Het enige wat ik van zijn aura voel is kwaad,' legde Lola

uit. 'Kom op, zo erg kan hij toch niet zijn Lola? Onze blikken kruisten elkaar alleen maar.' 'Potato patato, tomato tamato. Het komt bijna op hetzelfde neer, Camilla,' zei ze streng. 'Wat is er nou zo erg aan Blake?' 'Hij heeft toch niet iemand vermoord...?' vroeg ik angstig. 'Blake zijn vader is mentaal niet aanwezig en zijn moeder heeft zelfmoord gepleegd. Zijn overgrootoma en -opa werden levend verbrand tijdens de Salem Witch Trials. Hij woont nu bij zijn rijke oom. Er gaan roddels rond dat hij zelf ook een heks is.' vertelde Lola. 'Ha! Geloof je dat nou zelf? Een heks in Salem? Wacht eens even, als ik het zo hardop zeg, klinkt het best geloofwaardig,' zei ik. 'Geloof je niet in de heksen van Salem of in mythische wezens? Kom op Camilla, er is vast wel ooit iets onnatuurlijks in je leven gebeurd,' zei ze zelfverzekerd. Zonder dat ik het opmerkte, gingen mijn gedachtes terug naar de avond van 13 oktober. Lola had het over onnatuurlijke gebeurtenissen, misschien hoorde deze er ook bij...

Ik probeer de hele dag mijn negatieve gedachtes te onder-drukken. Zelfs Lola merkte op dat me iets dwars zat, ook al probeerde ik er niks van te laten merken. Ooit moet ik dit grote geheim delen voordat het me van binnen opeet.

Hoofdstuk 3: Het bos van de zielen

Mijn eerste dag op school is met succes verlopen, maar toch voel ik iets aan me trekken alsof er iets mist. Om me op te vrolijken heeft Lola mij na school uitgenodigd voor een excursie naar het bos van Mystic Hill. 'Hé dagdromer, ben je er klaar voor om het behekste bos te betreden vandaag?' vroeg Lola enthousiast. Verward keek ik haar aan. 'Hoe bedoel je behekst?' vraag ik haar angstig. 'O, ben ik je vergeten te vertellen dat de drie studenten die levend verbrand werden tijdens de Witch Trials daar zijn vermoord? Het vermoorden van de heksen werd in dat bos gedaan.' 'Wanneer was je van plan om mij dit te vertellen?' vraag ik haar geërgerd. 'Als we daar zouden aankomen...' zei Lola met een grote grijns.

De wandeling naar het bos was wat langer dan ik had gehoopt met Lola, die liedjes neuriede op de achtergrond. 'We zijn er,' zei Lola stilletjes. Toen ik opkeek naar het bos voelde ik iets wat ik lang niet meer heb gevoeld: duisternis en verlangen. Ik voelde hoe het bos mij naar zich toe riep. Ik hoorde de fluisterende stemmen die zaten te huilen. Ik kon hun eenzaamheid en angst voelen. 'Camilla, ben je er nog?' Wakker wordend uit mijn trance zag ik dat ik precies voor het bos stond en een paar meter achter Lola. 'O, ja. Ik ben er nog,' antwoordde ik haastig. 'In het begin voelde ik ook iets aan me trekken toen ik voor het eerst hier kwam,' zei Lola geruststellend. 'Ben je hier vaker naartoe gekomen en met wie dan?' vroeg ik nieuwsgierig. 'Dat verhaal is voor een andere keer. Laten we verder lopen.'

Na een kwartier in stilte gelopen te hebben, doorbreekt Lola het: 'Heb je zin in een griezelig verhaal?' 'Tuurlijk,' antwoordde ik. 'Oké dan, houd je vast. Een tijd terug in de zomer gingen een paar scouts hier kamperen om te bewijzen dat het bos niet behekst was. De volgende ochtend werden maar twee van de tien scouts gevonden. De anderen waren spoorloos verdwenen. Zelfs na tien jaar zijn de acht scouts nog steeds niet gevonden. Er wordt gespeculeerd dat de zielen van de scouts in dit bos vast zitten. Sommige bezoekers beweren zelfs dat ze de scouts zagen lopen in het bos.' Een rilling voelde ik langs mijn rug naar beneden glijden. 'Wie waren de twee scouts die het hadden overleefd?' vroeg ik. 'Blake en zijn vader. Na die nacht in het bos was zijn vader niet meer hetzelfde. Hij beweerde de gekste dingen te hebben gezien in het bos, zoals mensen die in grote honden veranderden en opgehangen heksen die heen en weer zwaaiden.' 'Weerwolven bedoel je? Hoezo is Blake dan nog steeds normaal en zijn vader niet?' vroeg ik verdacht. 'Dat weet ik zelf ook niet. Blake heeft nooit meer iets over die nacht gezegd. Hij doet alsof het nooit is gebeurd. Ik heb wel medelijden met hem. Hij kon alleen maar toekijken, terwijl zijn vader gek

werd,' zei ze. 'Ik kan me niet voorstellen wat dat allemaal met je kan doen,' zei ik met een zachte stem. 'Probeer het zo te bekijken, het moest wel ooit gebeuren...' Verward keek ik Lola aan. 'Wat bedoel je daar nou mee? Ik dacht dat je medelijden met hen had?' 'Dat heb ik ook maar. Het is een lang verhaal,' zegt ze terughoudend. 'Lola, ik heb alle tijd. Vertel.'

Hoofdstuk 4: De Hunters

'Je hebt zeker wel gehoord over de Salem Witch Hunt waarbij onschuldige vrouwen en kinderen vermoord werden omdat ze werden beschuldigd van tovenarij? Een van de heksen-jagers was Blake zijn grootvader: William Hunter, vandaar hun achternaam Hunter. William werd gezien als een held door de burgers totdat zijn geheim naar buiten kwam. In plaats van echte heksen te beschuldigen, beschuldigde hij normale burgers. Toen hem werd gevraagd waarom hij zoiets deed, antwoordde hij dat hij zijn familie probeerde te beschermen. Hij zei dat de zielen uit waren op wraak.' 'Jij denkt dus dat ze wraak hebben genomen tijdens die kampeertrip tien jaar terug?' vraag ik haar. 'Ja,' zegt ze zeker. 'Dat klinkt wel leuk en aardig maar-' Voordat ik mijn zin kon afmaken zag ik het. De blik van pure angst en ongeloof op Lola's gezicht. Stotterend kwam haar stem weer tot leven. 'C-C...Camilla, w-we zijn niet alleen, kijk achter je!'

Ik draaide me zo rustig mogelijk om en zag wat Lola zo bang had gemaakt. Een zwarte gedaante die zo snel als de wind heen en weer vloog zonder ook maar een keer te stoppen. Ik zag het steeds dichterbij komen, maar rennen kon ik niet. Het leek wel alsof mijn benen niet meer de mijne waren. Ze leken me niet meer te gehoorzamen. Lola bleef ook stokstijf staan met uitpuilende ogen. Ik zag haar handen hevig trillen terwijl haar lippen snel bewogen alsof ze aan het bidden was. De zwarte gedaante stond nog maar een paar meter van ons af maar kwam met de snelheid van een luipaard op ons af en stopte een meter voor ons net achter het zonlicht. Bij elke stap die hij zette, voelde ik mijn hart steeds sneller kloppen. Lola hijgde hard toen hij zijn laatste stap zette in het zonlicht zodat we konden zien wie of wat het was die ons het stuipen op het lijf jaagde. Ik voelde mijn angst veranderen in verwarring.

Voor ons stond Blake Hunter. Lola's stem keerde terug. 'Blake, wat doe jij hier en waarom probeer je ons bang te maken!?' 'Ik haal niks uit. Jij hoort te weten dat jouw soort hier niet welkom is. Hoe haal je het in je hoofd om een halfbloed hier naartoe te brengen? Je weet wat de Ouderen hiervan vinden.' 'Pardon? Wat bedoelt hij met 'jouw' soort en met halfbloed?' vraag ik Lola streng. 'Nu even niet Camilla. Blake, ze hoort de waarheid over haar andere leven te weten. Jij kon ook gelijk aanvoelen wat ze was.' 'TIME OUT! Ik wil nu weten wat hier aan de hand is en waarom jullie praten alsof ik onzichtbaar ben.' roep ik boos.

Blake en Lola kijken elkaar kort aan. Het leek net alsof ze elkaar toestemming gaven. Met een grote zucht van Blake knikte hij naar Lola en ze begon te vertellen: 'Camilla, we weten wat er die avond was gebeurd.' Ik voelde de grond onder mijn voeten verdwijnen en zag zwarte vlekken voor mijn ogen verschijnen. Dit is dan het moment van de waarheid. Ik kan geen kant meer op. 'Waar hebben jullie het nou weer over?' zei ik zo onschuldig mogelijk. 'Stop maar met het acteerwerk,' begon Blake. 'Ik heb alles al gezien. Ik was er zelfs bij. Ik heb gezien wat je hebt gedaan. Je kan hier niet onderuit. Je moet accepteren wat je bent, één van ons.'